

Arrest

nr. 145 877 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd door de politie te Westerlo gevat bij zwartwerk in een horeca-zaak.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 4 december 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer :

naam: G.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, (...) uiterlijk op 04/12/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het*

bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr zal worden opgesteld door de sociale inspectie”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 december 2014 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer:

naam: G.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, ALIAS:/,

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/12/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar voor België omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

(...)

Bovendien is betrokkene heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de rechten van het kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexties en bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 8 EVRM geschonden worden, indien verzoeker België dient te verlaten en de eerste twee jaar niet mag terugkeren.

III.1. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die over verblijfsrecht in België beschikt.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Nederland wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat de partner van verzoeker naar Angola diende te reizen om voor haar familie te zorgen.

Dat verzoeker in tussentijd de zorg van zijn kinderen op zich neemt. Dat hij onmogelijk gevolg kan geven aan dit bevel. De kinderen mogen niet aan hun lot overgelaten worden!

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verzoeker wenst het volgende op te merken m.b.t. het inreisverbod

Verzoeker wenst op te merken dat ook het aan hem betekende inreisverbod een zware inbreuk uitmaakt op zijn recht op een privé- en familieleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen!

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand

van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uw Raad sloot zich hierbij aan in arrest nr. 135 052 van 15.12.2014:

"Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening is gehouden met het voortzetten van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner en dat de gezinssituatie met de partner en hun kind in het kader van artikel 8 van het EVRM afdoend werd onderzocht terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De gemachtigde gaat geheel voorbij aan het gegeven dat er gelet op de inmenging in het gezinsleven nu de verwerende partij een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij, die in het verzoekschrift worden geduid en die blijken uit de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft overgemaakt, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. (...) De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde, dat met deze feiten geen rekening werd gehouden en dat geen belangenafweging gebeurde en zo artikel 8 van het EVRM werd geschonden."

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn partner en kinderen niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin rekening met het feit dat de partner van verzoeker over verblijfsrecht in België beschikt.

Een eventuele terugkeer van verzoeker en het inreisverbod zouden dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Aangezien de partner van verzoeker over verblijfsrecht in België beschikt en dus onmogelijk mee kan reizen naar Nederland. Zij kan het leven dat zij hier heeft opgebouwd toch niet opgeven?! Zij werkt hier, leeft hier en is hier veilig. Bovendien volgen de kinderen school in België, zij kan haar kinderen niet achterlaten!

DVZ faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

III.2. Schending van de rechten van het kind

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoeker hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het

toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met hun vader te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.
Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!
Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!
Hoe kunnen de kinderen van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij terugkeert naar Nederland met een inreisverbod van twee jaar en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken??
Bovendien is het oudste kind van verzoeker schoolplichtig! De kinderen kunnen onmogelijk in de loop van het schooljaar van school 'geplukt' worden!
Dat zij hier opgroeien en niets anders kennen dan de Belgische cultuur!
Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011
In dit arrest wordt het volgende vermeld:
§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.
§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.
§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.
Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Nederland en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.
III.3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Verzoeker wenst op te merken dat de beslissingen van DVZ getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.
Als eerste schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel
A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:
"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹
Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker de zorg van zijn kinderen op zich neemt, zolang zijn partner voor haar zieke familielid zorgt!
Dat de bestreden beslissingen bijgevolg onterecht werden genomen!
Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."
Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!
DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.
In tweede instantie schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 2

Het is onbegrijpelijk dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod mocht ontvangen terwijl hij de vader is van kinderen die legaal in België verblijven!

Dat hij de nodige stappen zal ondernemen om zijn kinderen te erkennen en hij die kans ook moet kunnen krijgen!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker zo onzorgvuldig te behandelen!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

Dat aan verzoeker zonder meer een inreisverbod van twee jaar betekend werd, zonder enige afweging.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat in het verleden er steeds inreisverboden werden betekend voor een periode van drie jaar, de maximale termijn.

Toen hier kritiek op kwam, men betekende immers een inreisverbod voor de maximale termijn zonder enige afweging, schakelde verwerende partij over naar een termijn van twee jaar.

Dat deze omzeiling echter onaanvaardbaar is! Verwerende partij dient een afweging te maken in het dossier van verzoeker en uitvoerig te motiveren waarom men een inreisverbod van twee jaar oplegt.

Het feit dat men geen afweging maakt, is dan ook een flagrante schending van het vertrouwensbeginsel! Minstens wordt er geen onderzoek of afweging aangetoond.

Zijn langdurig verblijf, zijn blij van integratie, het feit dat hij samenwoont met zijn partner en kinderen die verblijfsrecht in België bezitten en dat een eventuele terugkeer naar Nederland een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden, aangezien ze onterecht genomen zijn."

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wetsbepalingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Verzoeker betwist noch weerlegt de vaststelling dat hij gesnapt werd terwijl hij onvergund een beroepsbedrijvigheid uitoefende waardoor hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Op grond van deze vaststelling kon de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van

de vreemdelingenwet rechtsgeldig een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten waarin bovendien in toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzien is. Deze beslissing gaat op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omwille van volgende redenen: *“Bovendien is betrokkene heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde”*. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen gestoeld zijn.

2.7. In eerste instantie voert verzoeker aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Voormeld verdragsartikel luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.8. Verzoeker beweert een duurzame en stabiele relatie te hebben met een Angolese vrouw die naar Angola diende te reizen waardoor hij de zorg voor de kinderen diende op te nemen. Verzoeker toont echter de realiteit van zijn beweerde gezinsleven en van zijn betoog dat hij de zorg voor de kinderen op zich diende te nemen niet aan. Louter door als bijlage bij zijn verzoekschrift een kopie van het Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van zijn Angolese partner te voegen (Verzoekschrift, bijlage 4) toont verzoeker niet aan dat hij met haar een hechte band zou hebben. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker juridisch als ouder kan worden aangemerkt van de kinderen die in het feitenoverzicht van het verzoekschrift worden vermeld en die allen de naam van hun moeder dragen. Verzoeker levert geen overtuigend bewijs van een doorleefd gezinsleven in België. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker, die over een verblijfsvergunning in Nederland beschikt, sinds een tweetal jaren regelmatig wordt opgemerkt door de wijkagent in Westerlo waar hij zou wonen bij een Angolese vrouw met haar 3 minderjarige kinderen en deze kinderen naar school brengt. Het is echter onduidelijk of verzoeker hoofdzakelijk in België dan wel in Nederland verblijft. Verzoeker heeft in elk geval nooit zijn inschrijving gevraagd in België, een gezinsherenigingsaanvraag ingediend of om een machtiging tot verblijf verzocht die gestoeld was op de relatie met deze vrouw. Voor zover het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België kan worden aanvaard op basis van deze summere informatie uit het administratief dossier, rijst thans de vraag of de bestreden beslissingen een inmenging uitmaken in dit recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.9. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen

beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong of elders, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.10. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen door op te treden tegen zwartwerk en door bepaalde wettelijke voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. De bestreden beslissingen bieden wel degelijk een voordeel aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708). Verzoeker heeft zich blijkbaar genesteld in een situatie van onregelmatig verblijf in België en heeft nooit een aanvraag ingediend op grond van zijn gezinsleven in België. Bovendien beperkt hij zich verder tot de bewering dat een gezinsleven in Nederland, waar hij over een verblijfstitel beschikt en waar hij zich dus naartoe zou kunnen begeven ondanks zijn inreisverbod, niet mogelijk is omdat zijn partner hier zou werken en de kinderen hier school zouden lopen. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen, waarvan er hoogstens één schoolplichtig is en niet wordt aangetoond dat de partner van verzoeker is tewerkgesteld, kunnen de blote beweringen van verzoeker niet volstaan om aannemelijk te maken dat het recht op gezinsleven niet in Nederland zou kunnen worden uitgeoefend. De belangen van verzoeker wegen niet op tegen deze van de overheid, waardoor in casu niet kan worden aanvaard dat er sprake is van een inmenging in het recht op gezinsleven door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en hem een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op te leggen. Aangezien geen inmenging in het recht op gezinsleven kan worden vastgesteld, dient geen toetsing te worden doorgevoerd zoals bedoeld in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.11. In zoverre verzoeker in zijn middel verwijst naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en meent dat het bestuur onzorgvuldig te werk is gegaan omdat bij het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met zijn familiale situatie, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker niet in het minst aangeeft op welke wijze zijn beweerdte familiale situatie, die overigens in het middel niet met concrete gegevens wordt gestaafd, een invloed zou hebben op de duur van het inreisverbod dat op grond van een gebonden bevoegdheid werd opgelegd. Gezien de specifieke situatie van verzoeker, die zich nooit officieel heeft aangemeld bij de gemeentelijke diensten of die zijn familiale situatie ten aanzien van de Belgische overheid nimmer heeft ingeroepen, kan hij bezwaarlijk verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent een afweging zou maken. Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig baseren op het in het middel geciteerde arrest van de Raad van 9 november 2012 dat betrekking heeft op een samenwoning die middels officiële adresgegevens werd geattesteerd. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn situatie vergeleken kan worden met deze uit het door hem geciteerde arrest van 15 december 2014 dat betrekking heeft op de beëindiging van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tenslotte wijst de Raad erop dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 2 jaar, die lager ligt dan de maximumduur die door de wet wordt voorzien, waaruit reeds een zekere mate van individualisering blijkt. Daarbij komt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval, met name het feit dat "*betrokkene heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart*" waardoor "*er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde*" bestaat. Het betoog van verzoeker dat er zonder meer een inreisverbod van twee jaar zou worden opgelegd, wat strijdig zou zijn met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, kan dus niet worden bijgetreden.

2.12. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van het hoger belang van het kind zoals vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). In de eerste plaats merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen de verblijfssituatie van de kinderen ongemoeid laat. Daarnaast dient te worden vastgesteld, los van de vraag of aan de bepalingen van het IVRK die betrekking hebben op de verhouding tussen ouders en kinderen, verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht, dat verzoeker verzuimt om aan te tonen dat hij enige juridische afstammingsband kan doen gelden ten aanzien van de kinderen die in de feitenuiteenzetting van het

verzoekschrift worden vermeld. In zijn middel oppert verzoeker dat hij stappen zal ondernemen om zijn kinderen te erkennen, maar uit niets blijkt dat hij daartoe reeds enige inspanning heeft geleverd. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op het door haar geciteerde arrest van het EHRM dat betrekking heeft op de verwijdering uit Noorwegen van een moeder van aldaar legaal verblijvende kinderen.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van de rechten van het kind. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN